

հսկայ ծառներ, որք զարդարած են գիւղիս եղբն և որոյ նման դաշտիս մէջ հազիւ հազ անանուխ և որք ի հեռուսս գեղեցիութիւն մի կրնծայեն գիւղիս:

Սևագոյն և փոքր զարդառներ (ագռաւ) այս ծառոց մանր չոր ոստերն կոտորած՝ ճղերու վերայ հազարաւոր վայր իրար վերայ են կուտած, բոյներ են շինած, որոց խառնափնդոր գոգոցի ձայն ականջ խլացնելու չափ աղմուկ կը յարուցանէ, այնպէս որ ծառներու տակ խօսակցիս բառերն որոշ ականջիս չէին հասնէր:

Խեղճ կենդանիք, զաշտիս մէջ հազիւ հազ այս ծառաստանը գտած և զբաւած են. որոց ձիւղերն բըռնած ամբողջովին և ամառ ժամանակ ձորի հետ ի հարաւ յարևելս խիստ հով մի կը փչէ, շատ անգամ ծառներու ձիւղերն կը կոտորէ, կքանդէ այս դառդառներու բոյնն, հողմ ևս որոց ձայնին կը խառնէ իւր շաչիւնը, որով տարօրինակ աղմուկ մի յառաջ կը բերէ:

Գիւղիս գերեզմանատունն նշանաւոր չէ, հին գերեզմանատուն մի յայտնուած է արևելեան կողմն, երբ գութան կը վարէին, խոփը քարի մի առաւ, երևան եկաւ մի տապանաքար հողի մէջ, հետզհետէ յայտնուեցաւ որ դորա շուրջն ընդարձակ գերեզմանատուն կայ, 2—3 կանգուն հողի խորը, հողը տակաւ առ տակաւ ծածկած է և վերան թանձր խաւ կազմած: Քանի հատ սրբատաշ խաչ քարեր դուրս եկաւ, նշաններէն կերևի որ արձանազրութիւն ունեցող քարեր ևս դուրս պիտի գան:

Գիւղիս հայոց թիւը թէ և փոքր է, սակայն բաւականին ինքնապաշտպանութիւն ունին, ճանապարհի վերան լինելուն միշտ աւազակաց հետ ընդհարում ունեցած են, որով վարժուած են դիմադրել. 1893 թուի